

Doina haiducească III

Vasile Alecsandri

Mândră mămucă-am avut,
Frumos copil a făcut,
S-a înfășat cu flori de munte
Ca s-ajung viteaz de frunte,
Gura toți să mi-o asculte,
Mândrele să mi-o sărute,
Zi-le, maică, să se strângă
Ca oițele la strungă,
Mie-acum că mi-a venit
Mi-a venit timp de iubit.
Strigă-n capul satului
Pe fata fârtatului,
Mândra vine alergând,
Eu îi zic cu glasul blând:
„Copiliță, Liță, fa,
Mai dat-ai gură cuiva?”
Ea prinse a se jura:
„Să mă bată anatema
De-am mai dat gură cuiva
Afară de dumneata!”
Iar de dreaptă ce era
Soarele se-nnoura.
De-atunci, vere, am pribegit
Și m-am dat la haiducit.
Că mi-e sufletul amar
Și mi-e traiul în zadar!
Vai de mine și de mine!
Nu mai știu ce-i rău, ce-i bine.
De când mama m-a făcut,
Tot prin codri am șezut
Și lumea n-am mai văzut
Decât numai soarele,
Decât căprioarele.
Căprioară a codrului,
Du-mă în valea Oltului,
Doar oi mai zări o dată
Pe șerpoaica cea de fată
Care amar m-a înșelat
Și în codri m-a băgat!